

ZAVERA MOCART

SKOT
MARIJANI

Prevela
Olivera Marković

Laguna

Naslov originala

Susan Vreeland
THE MOZART CONSPIRACY

Copyright © Scott Mariani 2008
Translation Copyright © 2010 za srpsko izdanje, LAGUNA

Za Meri, Lanu i Ričarda

„Znam da moram umreti.
Neko mi je dao *akvu tofanu* i izračunao tačan trenutak moje
smrti – stoga su poručili od mene rekvijem.
Ovaj rekvijem pišem za sebe.“

Wolfgang Amadeus Mozart, 1791.

Prvo poglavlje

Austrija

9. januar

Bez daha od zaprepašćenja i straha, Oliver Levelin je posrćući uzmicao od prizora kome je upravo prisustvovao. Zastao je da se osloni o ogoljeni kameni zid. Spopalo ga je gađenje. Usta su mu se osušila.

Kad se iskrao da istražuje kuću, nije imao ideju šta bi mogao pronaći. No ono što je video – ono što je učinjeno tom čoveku u toj čudnoj zasvođenoj prostoriji – bilo je strašnije od svega što je mogao zamisliti.

On nastavi da trči: naviše, uz zavojit niz kamenih stepenika, pa preko mosta i nazad do glavnog dela kuće, podignute i opremljene u klasicističkom stilu. Čuo je smeh i ćaskanje gostiju sa zabave. Gudački kvartet u plesnoj dvorani upravo je zasvirao Štrausov valcer.

Njegov telefon soni erikson ostao je uključen, u režimu snimanja. Isključio ga je i ćušnuo u džep smokinga, pa bacio letimičan pogled na starinski ručni sat na navijanje. Bilo je skoro pola deset – trebalo bi da nastavi svoju solo tačku za petnaest minuta. Oliver zateže smoking pa udahnu duboko. Spuštao se niz široko

dvostruko stepenište da se pridruži zabavi, istovremeno nastojeći da prikrije paniku. Kandelabri su svetlucali. Konobari su opsluživali goste noseći srebrne poslužavnike krcate čašama sa šampanjcem. Stupivši u podnožje stepeništa, on zgrabi čašu s poslužavnika i iskapi je. U blizini visokog mermernog kamina s druge strane prostorije blistao je Behštajnov koncertni klavir na kome je svirao pre samo nekoliko minuta. Sada mu se činilo kao da su otad prošli čitavi sati.

Osetio je nečiju ruku na ramenu. On se ukruti pa se okrenu. Ugledao je postarijeg gospodina s naočarima žičanog okvira i uredno podšišane brade kako mu se osmehuje.

„Želeo bih da vam čestitam na sjajnoj izvedbi, her Mejere“, obrati mu se muškarac na nemačkom. „Vaše izvođenje Debisija bilo je veličanstveno. Jedva čekam da čujem drugi deo vašeg programa za večeras.“

„D-Danke schön“, * promuca Oliver. Usplahireno se osvrtao oko sebe. Jesu li ga приметили? Mora pobeći odavde.

„Veoma ste bleđi, her Mejere“, produži starac, mršteći se ka njemu. „Da li se osećate loše? Želite li da vam donesem čašu vode?“

Oliver je prebirao po mozgu u potrazi za rečima. „Krank“, promrmlja on. „Muka mi je.“ On se odmače od starca i zatetura se kroz svetinu. Utom je naleteo na lepoticu u haljini sa šljokicama i prolio piće po njoj. Ljudi su piljili u njega. On izbrblja izvinjenje pa produži dalje.

Bio je svestan da privlači pažnju. Preko ramena opazi stražare s radio-vezom. Silazili su niz stepenice i mešali se s gomilom, upirući prstom u njegovom pravcu. Sigurno su приметили da je neko probio stražarski kordon. Šta li još znaju?

Telefon mu se nalazio u džepu. Ukoliko ga pronađu kod njega, to će ga razotkriti i oni će ga ubiti.

* Nem.: Hvala lepo. (Prim. prev.)

Zaputio se prema izlazu. Do njega je dopirao hladan, svež vazduh i on ga snažno udahnu. Čelo mu orosi lepljiv znoj.

Imanje dvorca bilo je duboko pod snegom. Munja zapara noćno nebo i na tren je fasada kuće iz osamnaestog veka bila osvetljena kao usred dana. Njegov klasični trkački auto, zeleni MG midžit, bio je parkiran između blistavih bentlija i lamborghinija, i on se zaputi pravo ka njemu. Iza sebe je čuo: „Halt!“*

Oliver se ogлуši o stražarev povik i uđe u auto. Motor smesta upali, on stisnu pedal za gas i točkovi MG-a zakotrljaše se po zaleđenoj kaldrmi. Krenuo je dugačkom prilaznom stazom ka glavnoj kapiji. Pored vratarske kućice stajao je još jedan stražar i razgovarao radio-vezom.

Krila visoke pozlaćene kapije od kovanog gvožđa klizila su jedno drugom u susret.

Oliver se MG-om zaputio pravo prema sve užem prolazu i probio kapiju. Od siline udarca poletio je napred, krila automobila su se ulubila, ali je uspeo da prođe i sad je hitao dalje. Stražar viknu za njim da se zaustavi. On dade gas niz zaleđeni put.

Nije prošao ni minut kad je u retrovizoru spazio farove automobila koji su ga zaslepljivali i sve mu se više približavali. Od snega otežali četinari brzo su promicali pod žutom svetlošću njegovih farova.

Najednom je pred sobom ugledao parče zaleđenog snega, no bilo je prekasno da išta učini. Osetio je kako automobil proklizava na ledu, ali je, čvrsto stežući volan, nekako uspeo da povрати kontrolu nad vozilom. Video je kako su kola iza njega naletela na staklastu površinu i, okrećući se, udarila u drveće pokraj puta.

Dvadeset minuta kasnije bio je opet u gostinskoj kućici. Uluubljeni MG parkirao je pozadi, van vidokruga, i otrčao do svoje sobe. Oluja je jačala pa je sitno provejavanje snega ustupilo

* Nem.: Stani! (Prim. prev.)

mesto prolomu oblaka. Lampa na stolu zatreperila je kad je uključio laptop.

Činilo se kako je potrebna čitava večnost da se sistem podigne. Nije znao koliko vremena ima. „Hajde, hajde“, požurivao ga je.

Nakon što se prijavio na svoj nalog za elektronsku poštu, užurbano je prelazio preko primljenih poruka dok nije stigao do one naslovljene **Mocartovo pismo**. Bilo je to pismo od profesora. On pritisnuo dugme za pisanje odgovora, pa počeo nervozno lupkati po tasterima.

Profesore – moramo opet razgovarati o pismu. Hitno je. Zvaću vas. Otkrio sam nešto. Opasnost.

Pritisnuo je dugme za slanje, pa izvadio telefon i USB kablom ga povezo s računarom. *Smireno. Samo ostani smiren.* Žurno je skinuo video-snimak sa soni eriksona na hard-disk.

Nije želeo da pogleda snimak, ali je znao da s njim ne sme biti uhvaćen. Postojalo je samo jedno bezbedno mesto na koje ga može poslati. Proslediće joj ga mejlom. Tako će ga zasigurno primiti, gde god da se nalazi.

Stigao je do polovine pisma kad su se svetla ugasila. U zamračenoj prostoriji na ekranu se pojavilo obaveštenje da je veza sa internetom prekinuta. On opsova pa podiže slušalicu. Linija je bila mrtva. Oluja je pokidala telefonske kablove.

Oliver se ugrize za usnu, napregnuto razmišljajući. Laptop je još uvek radio na sopstvenom napajanju. On gurnu ruku u svoju aktovku pa pronade kompakt-disk na kome je skladištilo fotografije sa svojih istraživanja. Ubacio ga je u čitač i naprečac na njega iskopirao video-snimak.

Nespretno petljajući po mraku, našao je kutiju s kompakt-diskovima na kojima beše Mocartova opera *Čarobna frula*. Ionako je nameravao da joj je pošalje: već je bio nalepio maršicu i ispisao adresu na kovertu obloženu mekanim zaštitnim

umetkom. On klimnu glavom samom sebi. To je bilo jedino rešenje. Izvadio je jedan disk iz kutije i na njegovo mesto stavio CD koji je upravo iskopirao. Dohvatio je flomaster i na brzinu nažvrljao nekoliko reči na sjajnoj površini diska pa onda vratio muzički disk preko njega i zatvorio kutiju. Molio se u sebi da ona ozbiljno shvati njegovo upozorenje ako vidi disk pre nego što on stigne.

Znao je da se jedno poštansko sanduče nalazi nedaleko od gostinske kućice, pored trga na dnu Ulice Fišer, pa je strčao niz stepenice i izleteo na ulicu. I dalje nije bilo struje, te su kuće ostale zamračene. Kiša koja je maločas šibala pretvorila se u susnežicu, pa mu se smoking potpuno skvasio dok je trčao bljuzgavim pločnicima. Gomile prljavog snega ležale su uz usnule zgrade. Ulice su bile puste.

Oliver gurnu paket u poštansko sanduče, prstiju drhtavih od hladnoće i straha, i okrenu se ka gostinskoj kućici. A sad da se spakuje i izgubi odatle – smesta.

Pedesetak metara nadomak gostinske kućice obavijene mrazom izbiše iza ugla farovi i preplaviše ga jakom svetlošću. Veliki automobil mu se naglo primicao. Oliver se okrenuo da potrči u suprotnom smeru kad se okliznuo i očešao koleno o pločnik. Mercedes se zaustavio pored njega. U njemu su sedela četvorica muškaraca. Zadnja vrata su se otvorila, dvojica su iskoračila i zgrabila ga ispod pazuha. Lica su im imala zlokoban izraz. Strpali su ga na zadnje sedište kao da je zavežljaj, a onda je automobil ubrzao kroz tiho naselje.

Niko nije progovarao. Oliver je sedeo, piljeći u svoja stopala u tami. Mercedes se zaustavio i muškarci ga grubo izvukoše iz automobila.

Nalazili su se na ivici jezera. Susnežica je prestala da pada, a na zaledenoj površini jezera presijavala se bleđa mesečina. U selu je ponovo došla struja pa su svetla treperila u daljini.

Sva četvorica su izašla iz auta. Izvukli su Olivera i snažno ga gurnuli uz bok kola. Jednu ruku su mu bolno zavrnuili iza leđa, a neko mu je šutiranjem rastavio noge. Osetio je kako ga ruke stručno pretražuju.

Telefona se setio tren pre nego što su ga našli u džepu njegovog sakoa. Strah ga je sve jače obuzimao kako mu je nadolazilo sećanje da je u žurbi zaboravio da obriše video-snimak.

Muškarci su odvojili Olivera od hladnog metala automobila i on spazi odblesak pištolja na mesečini. Čovek s oružjem bio je visok preko sto devedeset centimetara i krupne građe. Oči su mu bile bezizražajne, a jedna ušna školjka, ispod kratko podšišane kose boje peska, izobličena i unakažena.

Oliver ga je netremice gledao. „Već sam te negde video.“

„Hodaj.“ Muškarac s pištoljem pokazivao je ka jezeru.

Oliver preskoči rogoz i kroči na led. Koraćao je preko jezera. Deset, petnaest metara. Led po njim beše debeo i čvrst. Svaki je nerv u njegovom telu vrištao, a srce mu tuklo u grlu. Mora postojati izlaz iz ove situacije.

Ali nije postojao i on je toga bio svestan. Nastavio je da koraća po nepopustljivoj glatkoj površini. Smoking mu je bio natopljen znojem.

Prešao je tridesetak metara od ivice jezera kad je čuo pucanj. Trgao se – ali nije osetio ni udar, ni bol. Od udara metka podrhtavao je led pod njegovim nogama.

Tada je shvatio kako nemaju nameru da pucaju u njega.

Nemoćno je posmatrao kako se plava pukotina širi po ledu i prolazi pored njegovih stopala uz sporo, zvonko rasprskavanje. Osvrnuo se ka obali. Video je kako drugi muškarac izvlači iz automobila automatski pištolj pa ga dodaje visokom čoveku.

Oliver zatvori oči.

Visoki muškarac se široko smešio dok je, čvrsto držeći oružje na boku, pucao u kratkim rafalima Oliveru pod noge.

Unaokolo su prštale krhotine leda. Svuda oko Olivera širila se paukova mreža pukotina. Nije imao kuda da pobegne. Zaleđena površina ispod njegovih nogu zastenjala je a zatim popustila.

Omamljujući šok od ledene vode izbio mu je vazduh iz pluća. Šćepao je okrzanu ivicu rupe, ali mu je iskliznula iz stiska. Glava mu je potonula a voda prodirala u nos i usta, pritisak mu je bubnjao u ušima dok se ritao i batrgao. Kad se obreo u mrkloj tami, znao je da ga je voda odvukla ispod ledene ploče. Prsti su mu bespomoćno klizili po njenoj donjoj strani dok se polako udaljivao od rupe. Mehurići su mu kuljali iz usta. Više nije bilo izlaza, nije bilo povratka.

Zadržao je dah, borio se i šutirao led sve dok više nije mogao da izdrži bez disanja. Telo mu se zgrćilo kad mu je ledena voda nahrupila u pluća.

Dok je umirao, činilo mu se da čuje smeh svojih ubica.

Drugo poglavlje

*Jug Turske
Jedanaest meseci kasnije*

Dvojica muškaraca koja su se kartala za kuhinjskim stolom iznenada začuše tutnjavu motora. Podigli su pogled taman na vreme da spaze kamionet kako se zlokobno pojavljuje na prozoru što gleda na unutrašnje nepokriveno dvorište.

A onda je udario. Krhotine stakla, komadići drveta i smrskanih cigala rasprsi su se po sobi. Kamionet se uz zanošenje zaustavio tako da su mu prednji točkovi i hauba izbrazdana rđom i zasuta malterom virili kroz nazubljenu rupu u zidu.

Muškarci pognuše glave u zaklon, porušivši pri tom pivske flaše sa stola, ali behu prespori. Vrata kamioneta se naglo otvoriše. Muškarac koji je istupio iza prašnjavog vetrobranskog stakla bio je sav u crnom – crna vojnička jakna, crna skijaška maska i crne rukavice. Za trenutak je posmatrao kako kartaroši uzmiču preko sobe, a zatim je iz futrole izvukao devetomilimetarski brauning s prigušivačem i sa po dva brzo ispaljena metka obojicu ustrelio u grudi. Tela su klonula na pod. Prazna čaura zazveckala po pločicama. Prišao je bližem telu i sasuo mu metak u glavu. A onda i drugom.

Čovek u crnom je tri dana strpljivo osmatrao izdvojenu kuću, dobro skriven među drvećem iza ograde. Upoznao je navike stanara. Znao je da se u garaži s druge strane kuće nalazi zarđali fordov kamionet s ključevima u bravi i da se može prebaciti preko zida i stići do njega a da ga muškarci ne opaze sa zadnjih prozora uz koje su obično sedeli, igrajući karte i ispijajući pivo.

Znao je, takođe, gde se nalazi devojka.

Prašina je počela da se sleže u razrušenoj kući. Kad se uverio da su dvojica muškaraca trajno onesposobljena, uljez vrati topao brauning u futrolu i krenu kroz kuću. Bacio je pogled na sat. Prošlo je manje od dva minuta otkad je preskočio zid. Stvari se odvijaju prema planu.

Vrata devojčine sobe bile su klimava i nakon trećeg udarca nogom, izletela su iz šarki. Tada ju je već čuo kako vrišti u sobi. Razvalio je vrata. Devojka je bila sklupčana u najdaljem kraju kreveta, s posteljinom navučenom do brade i prestravljenih očiju. Znao je da je upravo napunila trinaest godina.

Muškarac joj priđe i zaustavi se u dnu kreveta. Ona zavrišta još glasnije. Razmišljao je da joj dâ sedativ koji uvek nosi sa sobom. Skinuo je skijašku masku, otkrivši mršavo, preplanulo lice i gustu plavu kosu. Pružio joj je ruku. „Pođi sa mnom“, reče on blago.

Ona prestade da plače i sa oklevanjem podiže pogled ka njemu. Drugi muškarci su imali nemilosrdne oči. Ovaj je bio drugačiji.

On zavuče ruku u jaknu i pokaza joj fotografiju na kojoj je bio snimljen s njenim roditeljima. Odavno ih nije videla. „U redu je“, kaza on. „Zovem se Ben i došao sam da ti pomognem. Poslala me je tvoja porodica, Ketrin. Oni te čekaju. Odvešću te njima.“

Obrazi su joj bili vlažni od suza. „Jesi li ti policajac?“, pitala ga je tiho.

„Ne“, odgovori on. „Samo prijatelj.“

Primakao se još bliže, vrlo nežno pružio ruku ka njoj i ona mu dopusti da je uhvati za ruku i podigne na noge. Pod štrokavom bluzom njena ruka je delovala ispijeno i bez snage. Nije se pobunila kad ju je poveo iz sobe niti je pokazala ikakvu reakciju na prizor dvojice mrtvih muškaraca na kuhinjskom podu.

Našavši se ponovo napolju, zatreptala je na sunčevoj svetlosti. Prošlo je dosta vremena otkad je poslednji put bila van kuće. Jedva se držala na nogama pa ju je Ben odneo do lendrovera koji je bio skriven među gustim grmljem, pedesetak metara od kuće. Otvorio je suvozačka vrata i spustio devojčicu na sedište. Drhtala je. Na zadnjem sedištu je imao cebe pa ju je pokrio njime.

Ponovo je pogledao na sat. Ostalo je još pet minuta do povratka drugih, ukoliko se budu pridržavali svojih navika. „Idemo“, promrmlja on i pređe na vozačku stranu auta.

Devojčica je zaustila nešto da mu odgovori, ali ju je glas izdao.

„Molim?“, reče on.

„A Marija?“, ponovi ona, gledajući naviše u njega.

Oči mu se suziše. „Marija?“

Ketrin je pokazivala ka kući. „Ona je još tamo.“

„Da li je Marija devojka kao ti? Oni je drže zatvorenu?“

Ketrin smrknuto klimnu glavom.

Prelomio je. „U redu, ostani ovde začas, hoćeš li?“

Ona opet klimnu.

„Gde se nalazi?“

Za tri minuta je pronašao Mariju. Da bi stigao do nje, morao je da prođe kroz prljavu prostoriju s kamerama na tronošcima postavljenim oko zgužvanog samačkog kreveta, s jeftinom rasvetnom opremom nabacanom u uglu i televizorom i videom na niskom stočiću. Video je još uvek radio, prigušenog zvuka. On zastade da baci pogled i tada shvati šta to gleda. Prepoznao

je jednog od ubijenih muškaraca. Naga devojčica što je u sirovo snimljenom filmu pružala otpor nije imala više od jedanaest ili dvanaest godina.

Gnev prostruji njegovim telom i on šutnu televizor sa stola. Ovaj se sručio na pod i eksplodirao uz vatromet iskrica.

Marijina vrata nisu bila zaključana i kad je ušao u bedni sobičak, prva pomisao mu je bila da je mrtva.

Bila je to baš devojčica sa snimka. Disala je, ali je bila teško drogirana. Na omršavelom telu imala je samo musavu potkošulju i gaćice. Obazrivo ju je podigao s kreveta i na rukama je preneo kroz kuću i do lendrovera. Nežno ju je spustio na zadnje sedište, pa skinuo svoju jaknu da je njome pokrije. Ketrin se ispružila da je uhvati za ruku i upitno pogledala Bena.

„Biće ona dobro“, reče joj blago.

Ukočio se začuvši automobil kako se približava. Vratili su se. Lendrover je bio odlično skriven od njihovog pogleda, kao i kamionet koji je ostao napola zariven u kuhinjskom zidu u zadnjem delu kuće, ali to će uskoro i sami otkriti.

Ben je seo za volan pa zastao da osluškuje. Začuo je glasove kad je jedan od trojice muškaraca izašao iz kola. Cviljenje gvozdenih kapije. Kotrljanje i škripu suzukijevih guma po šljunku. Potmulu tutnjavu motora kroz auspuh dok je auto pristajao ispred kuće. Otvaranje i zatvaranje vrata. Korake i smeh.

On tiho zatvori vrata i pođe da okrene ključ u bravi. Nestaće odavde pre nego što trepnu. Ketrin će se vratiti svojoj porodici, a Mariju će predati predstavnicima vlasti, onima u koje još uvek ima poverenja.

Ruka mu se zaustavila na pola puta do ključa. Zavalio se u sedište i zatvorio oči. Opet ga je video. Taj prizor s televizora. Glomazne šake što grabe mladu put. Pokvarene zube koji sevaju iza široko iskeženih usta. Preklinjanje za milost u očima devojčice na krevetu.

Osvrnuo se ka krhkom Marijinom telu klonulom na zadnjem sedištu. Sa suvozačkog mesta, Ketrin ga je posmatrala i mrštila se.

Jebiga. On zavuče ruku ispod sedišta i izvuče rezervno oružje. Bila je to dvanaestokalibarska itaka, crna i bespoštedna, dugačka nepunih šezdeset centimetara od drške do zasečenog otvora cevi. Okvir je bio napunjen patronama sa sačmom tipa „dvostruke nule“, od one vrste što vam omogućava da u zabarikadiranu prostoriju uđete bez otvaranja vrata.

On isturi noge iz lendrovera. „Odmah se vraćam“, reče on Ketrin.

Tri muškarca su tek prilazila prednjem tremu kad im se pri-makao otpozadi. Dvojica, jedan debeo i jedan dugokos, zbijali su šale na turskom. Treći, tetoviran i zalizan, delovao je ozbiljno i zveckao je svežnjem ključeva. Za pojasom iza boka, amaterski oborenog oroza, nosio je kinesku kopiju kolta 1911-A1.

Kad je metalni zvuk dvopoteznog repetiranja itake zaparao vazduh, sva trojica su se okrenula razrogačenih očiju. Niko nije stigao da dohvati svoje oružje. Samo je jednom od njih cigareta ispala iz otvorenih usta.

Hladnokrvno ih je posmatrao na trenutak, a onda je iz neposredne blizine ispraznio čitav okvir itake u njihova tela.

Treće poglavlje

*Negde iznad Francuske
Dva dana kasnije*

Benedikt Houp je netremice gledao kroz prozor boinga 747, pa otpio još jedan dug gutljaj viskija posmatrajući kako pod njima lebdi more belih oblaka. Led zazveckea u čaši. Na jeziku mu je ostajao gorući trag od viskija, neke bezimene sorte koju je služila aviokompanija – mada je ikakav bolji od nikakvog. Bio je već stigao do četvrte čaše. Ili možda pete. Više se nije sećao.

Sedište pored njegovog bilo je prazno, što se moglo reći i za najveći deo poslovne klase. On odvrati pogled s prozora, protegli se pa zatvori oči.

Tri posla ove godine. Naporno je radio i bio je iscrpljen. U Turskoj mu je bilo potrebno dva meseca da uđe u trag ljudima koji su oteli Ketrin Pitersen. Dva meseca rada u blatu i znoju, praćenje pogrešnih tragova, jurcanje za lažnim dojavama, prvertanje svakog kamena. Bezbroj su se puta njeni roditelji našli na rubu očajanja, ne znajući da li će je ikada više videti živu. Ljudima nikada nije ništa obećavao. Predobro je znao kako je uvek moguće da se onaj za kim traga vrati kući u vreći.

To mu je dogodilo samo jedanput, u Meksiko Sitiju, jednom od svetskih žarišta za otmice radi otkupnine. Ono što se

dogodilo nije bila njegova krivica. Otmičari su dete ubili čak i pre nego što su zatražili otkup. Ben je pronašao telo – dečaka od nepunih jedanaest godina, naguranog u bačvu. Uši i prsti bili su mu odsečeni. Ponekad otmičari to ne rade zbog novca. Još uvek nije želeo da se priseća toga, međutim, napola potisnuto sećanje proganjalo ga je i dalje.

U Turskoj je istrajavao baš kao što je uvek činio. Nikada još nije digao ruke od potrage, mada mu se bezbroj puta sve činilo beznadežnim. Baš kao što to obično biva kod ovakvih poslova, nije bilo početnih saznanja, nije bilo tragova, samo gomila ljudi previše zastrašenih da bi progovorili. A onda mu je slučajno dobijena informacija pomogla da razmrsi klupko. I ljudi su poginuli zbog toga. No Ketrin Pitersen je sada sa svojim roditeljima, a za malu Mariju će se postarati dok ne pronađu njene roditelje.

Jedino što je Ben sada priželjkivao jeste da ode svom domu, da se vrati u utočište starinske kuće na udaljenoj, zapadnoj obali Irske. Razmišljao je o svom privatnom parčetu plaže, kamenitoj uvali gde je voleo da u samoći provodi vreme s talasima, galebovima i svojim mislima. Posle obavljenog posla u Turskoj nameravao je da se tamo odmara što je duže moguće. Sve do sledećeg poziva. Jedino je u to bio siguran. Uvek će biti sledećeg poziva.

A taj poziv je stigao ranije nego što je očekivao, negde oko ponoći prethodne noći, dok je sedeo u hotelskom baru zabavljajući se ispijanjem pića i brojeći sate do odlaska iz Istanbula. Prvi put za nedelju dana proverio je svoj mobilni telefon. Čekala ga je glasovna poruka – bio je to glas koji je vrlo dobro poznavao.

Glas Li Levelin. Poslednja osoba koju je očekivao da čuje. Nekoliko puta je preslušao poruku. Li je zvučala napeto, uznemireno i pomalo bez daha.

„Bene, ne znam gde si niti kad ćeš dobiti ovu poruku, ali moram da te vidim. Ne znam koga drugog da zovem. Odsela

sam u Londonu, u hotelu Dorčester. Dođi kod mene. Čekaću te dokle god budem mogla.“ Stanka, a onda glasom punim napetosti dodaje: *„Bene, plašim se. Molim te, dođi najbrže što možeš.“*

Poruka je bila stara pet dana, od četvrtog decembra. Čim ju je čuo, otkazao je let za Dablin. Za manje od sat vremena, sleteće na aerodrom *Hitrou*.

Šta bi ona htela od njega? Petnaest godina nisu razmenili nijednu reč.

Li Levelin je poslednji put video na Oliverovoj sahrani u januaru, onog groznog dana kada je posmatrao kako kovčeg s njegovim starim prijateljem nestaje u zemlji dok ledena velška kiša šiba pusto groblje. Stajala je uz ivicu groba, duga crna kosa lepršala joj je na vetru. Još odavno je izgubila oba roditelja, a sada joj je poginuo i brat, tragično se utopivši. Neko joj je pridržavao kišobran iznad glave. Činilo se da to i ne primećuje. Prelepo lice bilo joj je bledo i iskrivljeno od bola. Kao žad zelene oči, čiji je sjaj Ben dobro pamtio od pre mnogo godina, tupo su zurile u prazninu. Nije bila svesna fotografa koji su se vrzmali kao lešinari u nastojanju da ugrabe bar jedan brz snimak operske dive koja je skratila svoju evropsku turneju kako bi bratovljev kovčeg privatnim mlaznjakom dopremila iz Beča u rodni Vels.

Želeo je da razgovara s njom tog dana, ali je bilo već previše bola među njima. Ona ga tada nije videla, a on se držao podalje od nje. Izlazeći s groblja, čušnuo je svoju vizitkartu u ruke njenoj ličnoj asistentkinji. To je bilo sve što je mogao učiniti. A onda je, neprimećen, nestao.

Nakon sahrane Li se povukla iz žiže javnosti u svoj dom u Monte Karlu. Često je razmišljao o njoj, ali nije mogao da je pozove.

Ne nakon onoga što joj je učinio pre petnaest godina.

Četvrto poglavlje

*Balikeli, Severna Irska
Petnaest godina ranije*

Tog utorka, po bleđoj noći, desetar Benedikt Houp skrenuo je iz glavne ulice i zaputio se niz blatnjavu uličicu, pored kontejnera i sveže ispisanog grafitu *JEBEŠ PAPU*. Znak za mali vinski bar škripao je na vetru.

On prođe kroz kamenu ulaz i strese kišu sa odeće, radostan što nije u uniformi. Zardalo gvozdeno stepenište vodilo je do dvokrilnih vrata bara. Približavajući se, čuo je kako zamire zvuk klavira. Gurnuo je vrata i zakoračio preko linoleuma koji se ljuštio. Lokal je bio skoro prazan.

Ben privuče stolicu uz bar. Šanker je krpom glancao pivsku čašu. „Kako si, Džo?“

Džo se osmehnu kroz gustu bradu. „Dobro, hvala. Želite li isto što i uvek?“

„Zašto da ne?“ odvrati Ben.

Džo dohvati čašu i nasu blek buš* iz flaše što je visila iza šanka. „Uskoro ćete je isprazniti“, reče on, zagledajući koliko je pića ostalo u flaši.

* *Black Bush* – vrsta irskog viskija koji se pravi od 1934. godine. Viski se čuva u bačvama od trešnjinog drveta, od čega dobija zlaćanu boju. (Prim. prev.)

Pijanista ponovo zasniva. Na izandalom starom pijaninu gotovo da nije bilo laka i očajnički mu je falilo štimovanje, ali je pod njegovim prstima zvučao sasvim solidno. Odlično je odsvirao bugivugi Džerija Li Luisa – levom rukom je ritmično izvodio strajd,* a desnom munjevito i lako nizao skale bluza.**

„Nije loš, zar ne?“, upita Džo. „Jedan od vaših, tako mi izgleda.“

Ben se okrenu na barskoj stolici. „Da, baš tako, jeste naš.“

„Šteta. Razmišljao sam da ga unajmim. Možda bi nam privukao malo mušterija.“

Ben je znao i njegovo ime. Redov Oliver Levelin. Visok i vitak, crne kose podšišane sasvim kratko. Bio je preuzet dirkama da bi primetio Bena kako sedi i posmatra ga.

Zgodna plavuša od dvadesetak godina beše naslonjena o bok pijanina, s divljenjem piljeći u Oliverove prste što su leteli gore-dole po klavijaturi. Najedared, on brzo odsvira kratak glisando naniže koji se završio serijom blistavih džez akorada kako je Džeri Li Luis ustupio mesto Oskaru Pitersonu.

„Ti si fenomenalan, zaista jesi“, uzdisala je devojka. „Nisi stvarno vojnik, zar ne?“

„Naravno da jesam.“ Oliver joj se osmehnu, ne prestajući da svira. „SAS.“***

* Engl.: *stride* – drugačije poznat i kao njujorški regtajm. Prvobitno američki muzički žanr koji je vrhunac popularnosti doživeo između 1897. i 1918. godine. Predstavlja modifikaciju marša koji je Džon Filip Susa učinio slavnim, uz dodatne poliritmove koji su poticali iz afričke muzike. Doživeo je nekoliko obnova, ali je najveći uspeh postigao sedamdesetih godina prošlog veka. Regtajm je uticao i na neke kompozitore klasične muzike, uključujući Kloda Debisija i Igora Stravinskog. (Prim. prev.)

** Engl.: *blues scales* – termin ne odgovara tradicionalnoj definiciji skale jer može da ima različiti broj vrhunaca. Glavna karakteristika skala bluza jeste korišćenje tzv. plavih nota (*blue notes*), tj. nota koja se pevaju ili sviraju nešto niže od glavne melodijske linije. Uglavnom se radi o polutonu ili još manjoj jedinici, ali ta odlika zavisi od izvođača i žanra. (Prim. prev.)

*** Engl.: *Special Air Service* – Specijalna vazduhoplovna služba. (Prim. prev.)